

aquest cas és l'Horacio Altuna: realitza una tira en *El Periódico de Catalunya*. A part, gaudirem d'una exposició de postals humorístiques de principi del segle XX que pertanyen al col·leccionista privat Ramon Farré. No oblidem que trobarem els humoristes al carrer, una conferència del Sergi Pàmies, una videoconferència, trobada d'humoristes de premsa, i alguna cosa més que em deixo.

Un crític d'art no considera art el que fem la premsa, perquè això no arriba a art.

P. Tenint en compte el caràcter internacional de Biennial, i veient el moviment que suposa per a la ciutat de Lleida, creu que Humoràlia rep de les institucions el reconeixement i les ajudes que necessiten per continuar endavant?

R. No, evidentment que no. Però això és una lluita permanent, sempre ens donen la meitat del que demanem, malgrat que el que demanem és realment el que necessitem. Aquesta manca de suport ens obliga a inserir publicitat al catàleg, cosa que no ens agrada. Però hem de treure diners del lloc que sigui per realitzar totes aquestes activitats.

P. L'humor gràfic, el còmic i la il·lustració habitualment són considerats com un art de segona. Què creu vostè que s'hauria de fer per dignificar-los i col·locar-los a l'alçada de les altres arts?

R. La creació d'Humoràlia va sorgir precisament per això, per dignificar la nostra activitat personal. Per això crec que s'ha de donar suport a la feina d'Humoràlia des del sector públic, però també del privat. Iniciatives com el Llibre Gegant d'Alpicat fan dignificar una funció artística molt interessant, però hem de ser nosaltres els que hem de potenciar i treballar pel reconeixement d'aquesta activitat.

P. Existeix un col·legi, organització o associació d'humoristes gràfics com en altres col·lectius professionals?

R. Vaig participar, juntament amb la Universitat d'Alcalá de Henares en l'intent de crear una associació de dibuixants de premsa, i he de reconèixer que és un col·lectiu complicat: cadascú va pel seu compte. Crec que l'única que funciona bé és una anglesa que s'anomena FECO. Podem trobar humoristes gràfics al col·legi de periodistes i, fins i tot, a l'associació d'il·lustradors.

P. Si anem a les llibreries, quins llibres de l'Ermengol hi podem trobar?

R. *Ermengolari*, de Pagès editors; *Sin parar. Ermengol sin palabras*, de l'editorial Rivera Rius; *Que monos*, de Dilagro; *Ermegou 98 i Ermegou 99*, de Segre; *Ermengolarium*, de Pagès editors, i alguns altres com a il·lustrador.

P. Per al poble i per a la gent d'Alpicat és un honor que vostè sigui un habitual col·laborador en la Festa del Llibre Gegant. Què en pensa d'aquesta festa i què poden suposar per a Alpicat aquestes jornades?

R. Primer de tot, dir que és una idea molt bona i d'una gran acceptació popular, fins i tot fora d'Alpicat, perquè quan fem trobades sempre surt el nom d'Alpicat i el seu Llibre Gegant. Penso que aquest esdeveniment pot ser per a Alpicat una gran plataforma d'aquest sector. L'Associació d'Il·lustradors de Catalunya és la més forta de tot Espanya i jo crec que Alpicat ha de ser la seu de la il·lustració catalana.

Alpicat ha de ser la seu de la il·lustració catalana.

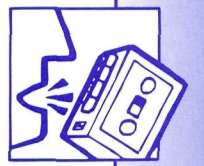
P. El món del llibre il·lustrat creu que professionalment és prou conegut a les nostres comarques o encara és un món molt centralitzat a Barcelona?

R. És una cosa que podem fer a Alpicat, realitzar una trobada d'il·lustradors. Crear un espai com a museu i també per fer congressos, un lloc on poder reunir editors i artistes, tant novells com consagrats. Catalunya és una gran potència en aquest sentit i cal aprofitar la inèrcia en què vivim actualment. Alpicat és un espai ideal per potenciar aquest apartat de la cultura.

P. Per últim, quin consell donaria als nens i nenes que quan siguin grans vulguin ser dibuixants com vostè?

R. Recordo una anècdota d'Adolfo Bioy Casares. El fill d'un amic seu volia ser poeta i, després de llegir una sèrie de poemes, l'autor li diu al seu amic que dissuadeixi al seu fill d'escriure. Actualment és molt difícil per a la gent jove editar obres seves. Alpicat i el seu possible centre pot fer aquesta funció i ajudar a fer conèixer als dibuixants novells. Però sobretot treball, esforç i molta dedicació.

Voldria agrair a tothom la rebuda i acceptació que tinc dins del vostre poble. Moltes gràcies.

El sindicat La Íntima 75 anys d'història (II)

Paper moneda emès pel sindicat l'any 1937

De la revolució i la guerra

Sens dubte, la incipient trajectòria del sindicat La Íntima donà un tomb inesperat amb l'esclat de la guerra. Tot just feia sis anys que s'havia fundat, i encara estava en un període novell, incorporant nous serveis i nous productes a la seua oferta. El ball continuava essent una de les activitats principals del sindicat i es començava a parlar de la necessitat de crear una cooperativa de consum. Tot plegat, projectes, compres, enfrontaments, etc., es veié truncat per una nova realitat.

El 18 de juliol de 1936 es produí l'alçament militar del general Franco. A la inseguretat dels primers dies s'imposà una nova realitat; als llocs on el cop d'estat va fracassar (en gran mesura per la intervenció decidida dels sindicats), i davant el vuit de poder, els sindicats es van fer amb el control efectiu del govern, alhora que a totes les poblacions es van crear comitès revolucionaris controlats per aquests.

Les coses començaren a canviar per al sindicat el dia 9 d'agost de 1936, quan el Comitè Popular d'Alpicat reuní tot el poble al sindicat. Al capdavant del Comitè, dos personatges, Josep Roure Peirau i Pere Escuer Salomé, aconsellen la sindicació de tot el poble, però com que l'actual Junta del sindicat no és partidària d'aquest extrem, la destitueixen i en nomenen una de nova, en la qual s'incorporen ells com a principals dirigents.

Estem davant d'un primer període revolucionari que s'allargarà més d'un any, en el qual els membres del Comitè van prendre tot el protagonisme a la nostra població, no tan sols del sindicat, sinó també del Consell Municipal

(Ajuntament). Al mateix temps, eren els membres de la col·lectivitat agrària que es formà al poble.

Poc després, al setembre, la Generalitat decretà l'afiliació obligatòria de tothom a un sindicat. Els nous dirigents de La Íntima van aprofitar l'avinentesa per insistir que tot el poble s'afiliés a l'únic sindicat que hi havia. Uns dies després, el sindicat es va adherir a la Unió de Rabassaires perquè, segons ells, era l'únic que defensava els interessos dels pagesos a Catalunya. Per tant, a partir d'aquell moment, el sindicat s'anomenà Sindicat Agrícola Cooperatiu Unió de Rabassaires.

Segell del sindicat, any 1937.

Una junta revolucionària a La Íntima

Un dels principals objectius que es va plantejar la nova Junta en aquest període revolucionari fou convertir el sindicat en l'únic referent econòmic de la població. Volien que tot el que es produís es portés al sindicat i el sindicat en gestionés la seua venda o comercialització i, en casos puntuals, com l'oliva, la seua transformació. Tot plegat va comportar nombroses tensions al si del poble, poc acostumat a normes que els impedís decidir per ells mateixos. Els principals dirigents del sindicat pertanyien a la col·lectivitat que s'havia format en començar la guerra i amb aquesta visió avançada volien gestionar el sindicat d'una manera gairebé impositiva.

Un altre dels aspectes que centraren més l'atenció d'aquesta primera Junta fou la creació d'una cooperativa de consum, impulsor decidit de la qual fou Pere Escuer. Per aconseguir que fos una realitat necessitaven un local, ja que al sindicat no hi havia espai. S'acordà remodelar el cafè del Llorençet, per instal·lar-hi la cooperativa. A l'abril de 1937 les obres ja estaven acabades, però la cooperativa sembla que no es va posar en funcionament. A l'oposició frontal dels comerciants del poble